

— оса да знаѣх да пишѣх! . . азъ да му пратѣх еднѣх башинекѣх благословѣх, на проклѣтїята онзи сынъ . . да поменува башѣх си магарето недно! Уста Генко! я са възпрѣтай ты да ми нарѣсишь едно писмо, ама какъто ты знаишь — ама! . . да види той, хайрежзинѣх тамъ, че азъ знаѣх, каквы рови тамъ той! . . Е-хе-ей, и азъ сѣмъ хранилъ сынове! (къмъ сына си и натрѣща съ рѣкѣх и като че скърца) камѣх да ѣ раждала майка ви! я хора! я вѣнъ! (къмъ Генка) Чувашъ ли, Генко?

Новъ черакъ.

(Въ туй време лови мухъ на гърба на другаря, който ѣ напрѣдъ му и са поуемихва беземысленно къмъ публикѣх).

Уста Генко.

А — хѣх, чувамъ — чувамъ, чорбаджи; разбрахъ; ай-сега; сѣдни, чорбаджи! (Вади девитя отъ пояса си отхлупва похлупачѣх и го чука о тезгяха, перото не излѣзва; пакъ чука и са показва перушинѣх на па-че перо, той ѣ улавя съ прѣсты и изважда перото; вади отъ пазвѣх си парче хартиѣх, туря ѣ на тезгяха, прикрѣсва на момчетата да четѣх и тѣ захващѣх на високо! възсуква си рѣкава; смръква имфе, кани и чорбаджиѣ, некашлява са, обѣрсва мустацытѣ си съ рѣкавъ: похваща са съ прѣстъ по челото до слѣпото око стѣдно, казва: хѣх, натолява перото и захваща да пиши).

Я В Л Е Н І Е. III.

(Тѣ сѣдѣхтѣ, влѣзва попъ Донко и носи срещѣ).

Попътѣ.

Добъръ день. Уста Генко! Какъ си? (къмъ чор-